

Är jag något skyldig min broders själ?

- C-O Rosenius -

Kan du älska din nästa rätt, då du i tysthet ser» att han går till fördömelse, och du aldrig säger honom ett ord därom? Visst veta vi» att det är allas vår högsta plikt att näst vår egen själs frälsning söka vår nästas» att »älska vår nästa såsom oss vår själva» och vara uppriktiga i kärleken» så att vi icke kunna med tystnad se våra bröders fördärv» utan med ömt deltagande söka väcka dem till besinning och till sådana bemödanden använda alla möjliga tillfällen.

Vi veta de stora bevekelsegrunderna: att varje oomvänd ilar till den eviga förtappelsen, att samma själ kan genom omvändelse varda en himmelens arvinge, att den ringaste kristen kan få bliva ett medel härtill m. fl. Vi veta ock vår Herres allvarliga vilja härom, såsom av Kristi ord: »Den som icke församlas med mig, han förskingras» och av aposteln: »Den som omvänder en syndare från hans vägs villa, han frälsar en själ från döden.»

Vi veta det konungsliga budet: »Älska din nästa såsom dig själv.» – Sådant veta vi; men huru går det i verkligheten härmed? Det är ett ganska förunderligt förhållande med denna fråga och ett rätt förskräckligt tecken av det djupa syndafallet i vår natur, att även eljest redliga kristna kunna så förgäta denna viktiga förbindelse. Då vi kunna dagligen vara omgivna av själar» som ovetandes gå under en hemlig dom till den eviga fördömsen» och vi som förstå det och själva med förskräckelse flytt undan den tillkommande vreden likväl tiga, likväl icke med ett ord söka att varna dem – visst kan man undra» om vi hava en gnista av tro på Guds ord, eller om vi äro vid våra sinnen!

Åtminstone må man fråga, om vi då äro nyktra och vakande. Det är visserligen häri stor skillnad kristna emellan: somliga uppfrätas av bekymmer för sina olyckliga syskon, somliga verka flitigt, med lust och kraft» för deras väl; men det är andra kristna» som visserligen hava andlig erfarenhet av en skedd omvändelse, men dock nu förnöta sitt liv i en besynnerlig försumlighet, i en sorglös maklighet, äro »andliga egoister»» som blott »leva för sig själva». Dessa fråga vi: Männe edert nådaliv nu är friskt och i verklig övning av en daglig bättring och trosgemenskap med Frälsaren? Men nu, de flesta kristna göra väl något för sina bröder, men dock så litet och mindre, än de kunde göra.

Vad säger nu Herren om denna sak? Kristus säger, att »den som tror på honom», ur dens inre skulle »flyta strömmar av levande vatten» – och evangelisten anmärker: »Detta sade han om Anden, vilken de skulle undfå» etc. (Joh. 7: 38, 39); och Kristus säger detsamma ännu en gång: »Det vatten, som jag skall giva honom, skall bliva i honom en källa med springande vatten till evigt liv» (Joh. 4: 14). Nu är det springkällans natur att oupphörligen framvälla nytt, friskt vatten, ja, att icke låta tillstoppa sig, att nödvändigt vilja bryta ut i bäckar.

Så säger ock David om Andens drivande kraft: »Se, jag har icke tillslutit mina läppar; Herre, du vet det. Din rättfärdighet har jag icke fördolt uti mitt hjärta» (Ps. 40). Se där är springkällan! På denna springkälla beror det. Där hon finnes, där utflyter det levande vattnet med hälsa och vederkvickelse till omgivningen. Där åter ingen springkälla är, där arbetar man fåfängt att framkalla det livsvattnet. Där ser man alltid tvenne tecken: antingen att, med alla uppmaningar utifrån och föresatser inifrån, det aldrig blir av, detta vittnande om Kristus, detta verkande för medmänniskors själar; nej, det är så tungt, så svårt, så omöjligt, det blir icke av – eller ock, om något sådant frampressas, är det så kraftlöst, så ljumt, så osmakligt, det ger intet liv, det ger ingen friskhet. Må därför var och en, som vill verka för själar, betänka Kristi upprepade förklaring: Det beror på en springkälla i ditt inre, nämligen en levande och sann trosgemenskap med honom, som allena giver världen liv. Det, som är fött av köttet, är kött; blott det, som är fött av Anden, det är ande.

Hör, huru aposteln Paulus förklarar källan till sin verksamhet. Då han just talat om denna (sin verksamhet) i 2 Kor. 5: 13, så tillägger han i v. 14: »Ty Kristi kärlek tvingar oss så, som hålla så före, att en har dött för alla, och därför hava alla dött.» – »Kristi kärlek tvingar oss.» Här är ett »tvingande», liksom vi sett vid springkällan – men ack, ett saligt tvång! »Kristi kärlek tvingar oss.» Tänk då, huru apostelns hjärta skall hava smakat och känt Kristi kärlek. Det har varit något översvinneligt och saligt att så känna honom, att stå i en sådan kärleksförening med Frälsaren. Och härifrån härledde sig aposteln outtröttliga verksamhet.

Han kunde icke så verka, som han gjorde, förrän han först blivit uppfylld av en stor salighet, nämligen denna, att Kristus uppenbarade honom sin kärlek. Det var denna, som gjorde aposteln så brinnande. Här förslår det icke, att man med förståndet fattar och inser Kristi kärlek. Nej, om den skall bliva en tvingande kraft över hjärtat, måste den omfattas med den tro, skådas i det ljus» som endast den helige Ande giver; den måste uppfylla själva hjärtat med frid och fröjd i den helige Ande, genom den verkliga trons innerliga bekantskap med Kristus och hans kärlek. Då först blir där en springkälla, som med inre tvingande kraft framväller livsvattnet.

Aposteln har själv förklarat sitt trosliv, sitt förhållande till Frälsaren, då han sa: »Jag lever icke mera jag, utan Kristus lever i mig; och det jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig.»

Men vad var det egentligen, som aposteln i Andens ljus då såg, när Kristi kärlek så intog hans hjärta? Han säger: »Vi hålla så före, att en har dött för alla, och därför hava alla dött.» – Se, det var denna saliga insikt – det var den stora försoningshemligheten, att Kristus var så alldeles satt i vårt ställe, att då han dog på korset för oss, gällde det för Gud alldeles så, som vi alla själva hade dött; att Kristus så verkligt stod i vårt ställe inför Gud, att Gud såg i honom oss alla och såg, icke Kristus, utan oss dö på korset.

Några hava velat tyda orden så att då Kristus dött för alla, så böra alla vara döda från världen och synden – eller så, att där talas blott om alla trogna, vilka sålunda avdö världen m. m. Men nej, på detta ställe talas icke därom. Aposteln säger icke: Om en har dött för alla, så böra alla vara döda, utan säger: så hava alla dött. Han säger icke heller: Alla trogna – utan han säger: Alla – och ordet alla måste ju betyda detsamma i eftersatsen som i försatsen. Då vi nu veta av hela skriften, att, såsom Johannes talar. »Han är försoningen för våra synder, men icke allenast för våra, utan ock, för hela världens» (1 Joh 2:2), så måste ordet »alla» här hava sin hela och egentliga bemärkelse, nämligen att den dyre Frälsaren har ditt för allt vad människa heter, för hela världen», för alla människobarn, onda och goda utan åtskillnad, och att alla dessa människobarn hava för Guds ögon uti Kristi död lidit sin död, att alla människors syndaskuld då blev avplanad, att ingen för denna skuld fördömes, utan var och en nu står sitt eget prov vid det nya provträdet, Kristus.

Så har ock Kristus själv förklarat det, att blott den, som icke tror, är redan dömd, »emedan han icke tror på Guds enfödde Sons namn»; och åter: »Om synd; ty de tro icke på mig.» Ja, vad behöva vi längre strida. Höra vi icke, vad aposteln menar, då han först säger: »En har dött för alla, och därför hava alla dött», och strax nedanför, v. 21: »Ty den som icke visste av synd, honom har Gud för oss gjort till synd, på det att vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom.» Där har ju aposteln uttryckt samma sak: En, den helige, syndfrie har blivit »gjord till synd för oss», på det vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom. Då måste hans död vara vår död; då han dog, icke för sig, utan för oss, så var det vi, som dogo i honom.

O, Kristi kärlek! Då sjunga vi med sanning: »En har för alla dött allen». Och alla hava dött i En; Och jag är en av alla dem, som dogo vid Jerusalem.» Så sade Kristus själv den natten, då han gick till sitt lidande: »Jag helgar mig själv för dem» (Joh. 17). Hör: »Jag helgar mig själv för dem» – icke för mig, utan för dem – för dem.

Tack och pris! Kristus för oss, och vi i Kristus, för Guds ögon! Kristus vi, och vi Kristus! Tack och pris! Det var detta, som apostlarna visste – detta, som uppfyllde dem med en brinnande ande, med kärlek, frid och fröjd – detta, som blev en tvingande kraft i deras hjärtan, så att de gjorde och ledovad som helst, blott för att vinna själar för Kristus och för denna salighet. »Kristi kärlek tvingar oss som hålla så före, att en har dött för alla, och därför hava alla dött.»

Se, sålunda skall Kristi kärlek också tvinga oss, blott den genom Anden blir ingjuten i våra hjärtan, och vår tro icke endast är en spekulation, ett tankespel, utan ett Guds levande verk. Och det är i synnerhet på tre sätt den skall tvinga oss till en livlig kärleksverksamhet för bröderna: först så, som nu är visat, att den blir i vårt hjärta en springkälla, som av sig själv alltid vill framvälla sitt livsvatten; för det andra så, att den ställer varje människa i ett så upprörande ljus för våra ögon, då vi nämligen betänka, att varje själ redan är alldeles förlorad från sina synder, redan har i Kristus på Golgata utstått sin död – och skall blott genom sitt bortoblivande från nådens bröllop gå förlorad!

O, då vi med detta ljus i hjärtat se på en arm, okunnig människa, då måste vi med innerligt deltagande tänka: O, om du visste, att alla dina synder redan äro avplanade! Om du visste, att du redan i Kristus dött vid Jerusalem och icke mer behöver dö, om du blott vill komma och emottaga din arvedel! Du kan varje stund få det eviga livet för intet. Se, när jag med hjärtats tro besinnar sådant, då sker det, som står skrivet: »Anden och bruden säga: kom! Och den som hör det, han säge: kom! Och den som törstar, han komme; och den som vill, han tage livets vatten för intet.» –

För det tredje medför denna stora nåd för varje kristen en helig förbindelse att aldrig mer leva för sig själv, utan i alla återstående dagar blott leva för honom, som köpt oss med sitt blod. Detta är vad aposteln själv genast tillägger i v. 15: »Och han har dött för alla, på det att de, som leva, icke mera må leva för sig själva, utan för honom, som för dem har dött och uppstått.» En kristen skall aldrig mer anse sig som sin egen, eller berättigad att tjäna blott sig själv. Han är dyrt köpt: hans hela liv, hans kropp och själ och alla krafter, allt tillhör hans Herre – såsom vi redan i vår barndom lärde bekänna, »att Jesus Kristus är min Herre, vilken förlösat, förvärvat och vunnit mig, förtappade och fördömda människa från alla synder» - - »på det jag skall vara hans egen, bliva och leva under honom i hans rike och tjäna honom» etc.

Och när du då vill tjäna honom och frågar: »Herre, vad vill du att jag skall göra?» då säger han: »De gärningar, som jag gjorde, skolen I ock göra»; I haven alltid fattiga bland eder och andligen blinda och döva – och »vad I haven gjort mot dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig». – Se, så vill Kristna, att vi skola på jorden vara i hans ställe och verka hans verk, såsom ock han verkar vårt verk, och nu »är i Guds åsyn oss till godo: Han har dött för alla, på det att de, som nu leva genom honom, icke må leva för sig själva, utan för honom. Se vilket förhållande mellan Kristus och en kristen! De leva för varandra – Kristus för oss och vi för Kristus. De kristna synas i Kristi person inför Gud, och Kristus i de kristna inför världen. Kristus nitälskar för dem, och de nitälska för honom. Kristus bekänner dem inför Fadern, och de bekänna honom inför människorna (Matt. 10:32).

Att ingen synd skall fördöma dig det skall Kristus sörja för; att det onda, som ännu ligger i ditt kött och även, tyvärr, torde utbryta, aldrig skall tillräknas dig; att du aldrig skall dömas efter lagen, utan leva under en beständig nåd, så länge du förblir i tron – det skall Kristus sörja för; men vad han vill hava av dig, är att du ock lever för honom här på jorden, nitälskar för hans ära och hans dyrköpta själar samt för din egen del hör hans röst och vakar och beder mott synden och alla farligheter. Med dessa mindre saker skall du sysselsätta dig, under det han såsom din överstepräst sköter den stora försoningssaken inför Gud. Detta är ju ett saligt byte!

När nu Kristus icke har på jorden något dyrare än själarna, dem han köpt med sitt blod, då vet du, vad han vill hava av dig, nämligen att vilken helst din jordiska kallelse och plats i samhället må vara, du dock alltid med hans ömhet för själarna använder alla möjliga tillfällen att söka och verka för deras frälsning med att i kärlek och ödmjukhet gå dem till mötes med en förtrolig överläggning om deras salighetssak, eller en god boks påpekande, eller på vad sätt det varder dig givet. Blott Kristi kärlek tvingar dig, och du vandrar i Anden och i bön om saken, så skall Herren själv giva dig tillfället, sättet och välsignelsen.

- C-O Rosenius

© www.pietisten

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från pietisten.com.